

mindste, som man ikke kunde stole paa, og som det derfor vil være urimeligt at lade sig nøie med, — jeg sigter til Befordringscontoirer. Der fordres her for hvert Aar, at hver enkelt Reise, som en Embedsmand har gjort, skal skrives op med Tilføining af Mileantallet, og at disse Opgjørelser for hvert enkelt Embeds Vedkommende skulle revideres og bekræftes af Amtet, for at Rigsdagen kan see, hvormange Kvartimil hver Embedsmand har kjørt, og hvormeget der altsaa kan tilkomme ham i Godtgjørelse. Jeg beder derfor den høitærede Minister være forvissset om, at Uleiligheden vil blive større, saafremt Udvalgets Forslag vedtages; thi den vil da strække sig endogaa til Rigsdagen, som skal kontrollere, om de Udgifter til Portoer, der opføres, virkelig og rigtigt ere anvendte, medens man dog naar man faaer Beløbet anvist efter Regning og Opgjørelse, ialfald fritager Rigsdagen for dette Eftersyn. Ved at vedtage Udvalgets Forslag udstrækker man altsaa Uleiligheden i ufornoden Grad, og det sidste af den høitærede Ministers to Argumenter kunne vi altsaa lade ligge; Uleiligheden vil blive ligestor. — Nu kommer det andet Argument. Den høitærede Minister udtalte et Haab om, at man gennem Udvalgets Forslag vilde komme til i høj Grad at trykke Correspondancens Vidtløftighed. Men nu beder jeg dog virkelig de ærede Medlemmer overveie, hos hvem Skylden for Correspondancens Vidtløftighed ligger. Det er jo i Reglen i Genhold til Lovbestemmelser, at Correspondancen føres; idet den og den Sag skal afgjøres hos den og den Autoritet, maa altsaa den underordnede Autoritet bringe Sagen i dens Hænder, og naturligtviis maa de mellemliggende locale Autoriteter høres i Sagen; det kan ikke være Andet og kan ikke undgaaes. Hele den store Forsendelse af Pengesummer og alle de Forsendelser, der hænge sammen med Revisionen, er jo Noget, som Administrationen efter bedste Skjønne og modent Overlæg har anordnet. Den hele store Correspondance, som saaledes gaaer fra de laveste til de høieste Autoriteter og tilbage igjen, er jo Følger af den høieste Lovgivningsmagts og den høieste Administrations Beslutninger, saa at det Haab, at man igjennem Udvalgets

Forslag skulde knuge den ned til noget Mindre, ikke kan antages at ville gaae i Dpfylbelse. Og hvad den Correspondance angaaer, der finder Sted imellem Autoriteterne og Private, der ønske Dpflysninger, da troer jeg ikke, at man kan reise nogen fornuftig Anse imod dens nuværende Størrelse, men at man tværtimod maa ønske, at den maa tiltage og blive saa stor som mulig. At man ad den her foreslaaede Vej skulde kunne tilbeibringe andre Bestemmelser fra Lovgivningsmagts og Administrationens Side om Correspondancen, troer jeg, Ingen kan formode. — Dernæst fremsatte den høitærede Minister forskjellige Bemærkninger, der vaite rettede til en af de ærede otte Forslagsstillere, og som ligeledes angik Portogodtgjørelsen. Ministeren sagde, at den er netop bygget paa de selvsamme Grundprinciper som den øvrige Contoinholds godtgjørelse, men jeg maa dog dertil sige, at det ingenlunde kan være rigtigt. Ethvert Brev, som udgaaer fra en Myndighed, koster et bestemt Udlæg. Naar nu en af de overordnede Autoriteter paalægger en Dvirghed at udføre en heel Deel mere Arbeide end hidtil, saa vil dette kun medføre, at Embedsmanden og hans Medhjælpere maae arbeide noget mere end hidtil. Ingen kan jo siges at arbejde 24 Timer i Døgnet, og naar Embedsmanden altsaa tidligere arbeidede f. Ex. i otte Timer, saa maa han nu maaaffee arbeide i tolv Timer. Det er Noget, man maa finde sig i, og som man er vant til. Min ærede Side- mand (Drenhøll) har som saadant ekstraordinært Arbeide nævnt Meddelelsen af Dpflysninger af særdeles besværligt og betydeligt Omfang, som man ofte fordrer uden at tage noget Hensyn til Embedsmændene, og jeg skal tilføie, at jeg slet ikke ønsker, at man skal tage et saadant Hensyn; Arbeidet skaffer ham ingen positive Udgifter, han bestiller kun noget mere, men det har han godt af. Hvad der derimod er givet, er, at, naar der gaaer et Brev ud fra hans Contoir, saa er det en positiv Udgift. Altsaa det ene medfører et Arbeide, som i Reglen kan fordres ydet i større Maal uden Vederlag, hvormod det Andet altid medfører en positiv Udgift, saa at der altsaa ikke er en saadan Lighed imellem